

DE RODE WOESTIJN

Paula Isphording

DE MÖBIUS KRONIEKEN

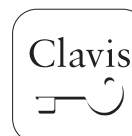

DE RODE WOESTIJN

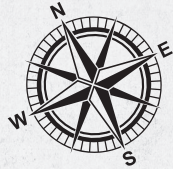
Paula Isphording
De Möbiuskronieken. De Rode Woestijn
© 2024 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York
Omslagontwerp: Clavis Studio
Trefw.: avontuur, fantasy, reis, vriendschap
NUR 283, 284
ISBN 978 90 448 5234 9
D/2024/4124/005
Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com
www.dewereldvanpaula.nl

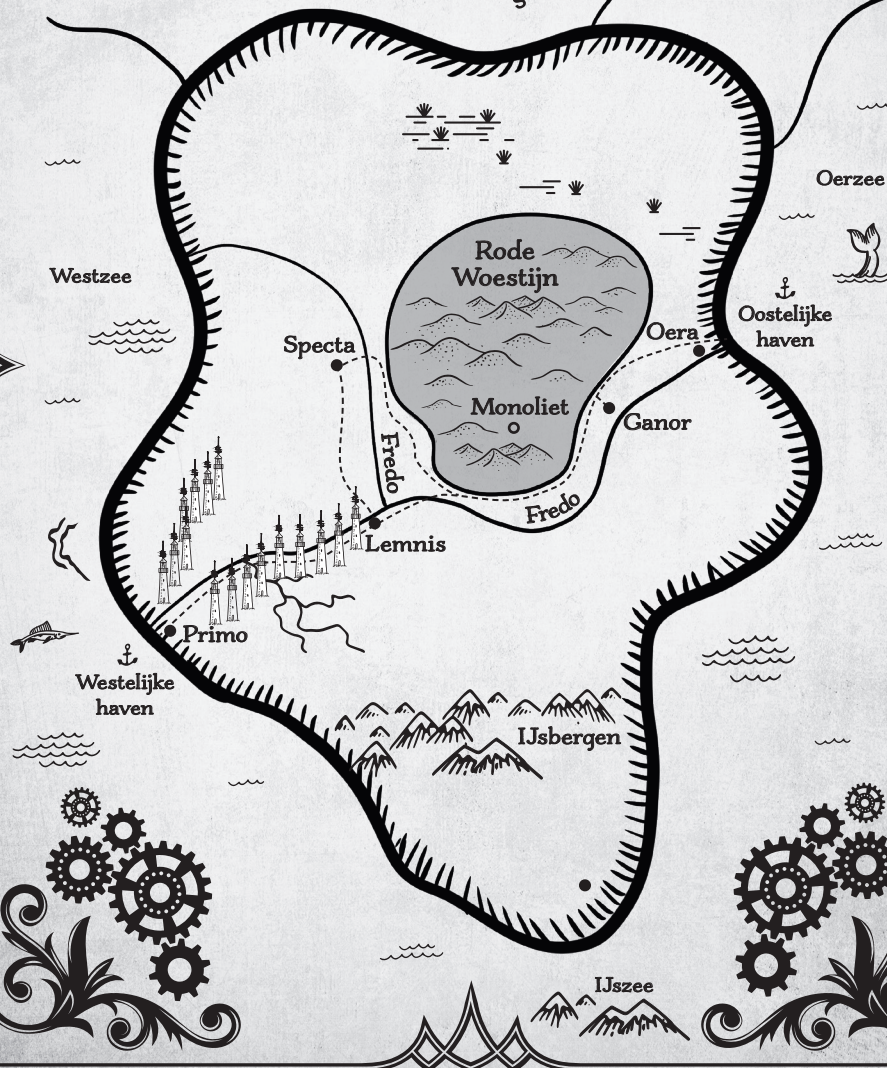

M OBIUS

BRANDOZIË

ALLAMARIJN

Het begin

Yara werd langzaam wakker. Het zand onder haar vingers voelde zacht, niet korrelig. De roodachtige gloed verbaasde haar. Zand hoorde niet zo'n kleur te hebben. Ze duwde zich een stukje overeind en keek om zich heen. Overal waar ze keek, zag ze zand en rotsen, zo ver als ze kijken kon. De zon hing laag boven de zandheuvels en gaf met zijn beginnende avondschemer de rotsen nog meer de kleur van roest. Alles was rood. Waar was ze?

'Hallo?!' riep ze. Maar behalve de warme wind op haar gezicht kreeg ze geen reactie. Ze voelde zich een nietig stipje in het uitgestrekte zand. En heel erg alleen. In haar buik, net boven haar navel, begon zich een jeukend bolletje van paniek te vormen. Als een hamster die ineens begon te rennen in een rad. De broeierige hitte werkte niet mee. Het gaf haar een beklemmend gevoel, alsof ze in een hele kleine kamer zat. Ze ademde snel en oppervlakkig en voelde de tranen achter haar ogen prikken.

Nu pas merkte ze het briefje op dat ze in haar rechterhand geklemd had. Haar spieren stonden zo gespannen dat ze het simpelweg niet los had gelaten. Het papiertje was een beetje gelig, doormidden gevouwen en een tikkeltje gekreukeld. Ze vouwde het open. Er stonden vreemde tekeningen met driehoeken en cirkels op en in een zwierig handschrift stond er *Het begint weer* op geschreven.

Yara staaarde naar het briefje terwijl de wind de bovenkant op en neer deed wapperen. Duizend vragen raasden door haar hoofd. Waar was ze? Hoe kwam ze weer thuis? Wie had die woorden geschreven, en wat begon er weer? Maar er was niemand die haar kon helpen om die vragen te beantwoorden. Was haar vader maar hier ... Haar vader!

Yara's handen vlogen naar haar broekzakken. In de plotselinge beweging liet ze het briefje los. Het waaide meteen van haar vandaan. Ze besteedde er weinig aandacht aan.

Koortsachtig zocht ze in haar broekzakken. Ze vond niet meteen wat ze zocht. De hamster in haar buik begon nog harder in zijn rad te rennen. Haar handen gingen naar het spijkerjasje dat rond haar middel geknoopt zat.

Gelukkig!

Ze voelde de vertrouwde bobbel van haar smartphone in haar jaszak. Met haar trillende handen kostte het haar meer moeite dan gebruikelijk om de knoop door het knoopsgat te krijgen, maar eindelijk had ze de telefoon toch in haar hand. Ze zou haar vader bellen en hij zou alles oplossen, zoals hij altijd alles oplost.

Ze klikte haar telefoon aan. Het licht van het scherm scheen vertrouwd in haar gezicht. Ze koos sneltoets 2 om haar vader te bellen en drukte op de groene telefoon om te bellen. In plaats van de vertrouwde kiestoon hoorde ze een hoge pieptoon en de boodschap: 'Dit nummer is momenteel niet bereikbaar.'

Met een gevoel alsof haar keel werd dichtgeknepen, probeerde Yara haar moeder te bellen via sneltoets 1, met hetzelfde resultaat. Ze keek naar de kleine icoontjes bovenaan haar scherm en zag dat ze nog vierenvijftig procent batterij had, maar geen bereik. Niet één streepje. Yara voelde de tranen opnieuw achter haar ogen opwellen terwijl ze

hulpeloos om zich heen keek, alsof haar vader nu ineens achter een zandberg tevoorschijn zou komen en 'Hier ben ik!' zou roepen.

Yara zuchtte. Ze stopte de telefoon weer in haar jaszak en merkte toen de flinke kras op haar onderarm op, net onder haar elleboog. Met een vinger streek ze over de rode streep. Het brandde een beetje. Eigenlijk voelde heel haar lijf wat beurs aan. Ze kreeg het weer benauwd. Het was alsof ze de zuurstof niet ver genoeg in haar longen kon zuigen. De hete zon in combinatie met haar paniek maakte dat ze in een snel tempo steeds beroerder werd.

Sterretjes dansten voor haar ogen. De laagstaande zon zorgde voor een kleine streep schaduw achter de rots. Ze ging erin zitten en hing voorover met haar gezicht naar beneden. Met een bonkend hoofd probeerde ze om langzamer en dieper adem te halen. Ze dwong de hamster, die op het punt stond om met rad en al te ontsporen, langzamer te gaan lopen.

Zo zat ze daar, in haar eentje, midden in de woestijn, langzaam in en uit te ademen.

Yara keek op toen ze opeens een harde knal hoorde, gevolgd door een zacht hummend geluid. Verschrikt bleef ze gehurkt zitten. De grond begon te trillen. Was dit een aardbeving? Ze drukte zich tegen de rots aan. Het geluid kwam van de andere kant. Heel behoedzaam kwam ze wat verder overeind en gluurde over de rand van de rots. In de verte zag ze een enorme rode stofwolk haar kant op komen. Hij was metershoog en leek op een donkerrode donderwolk die zich als in een versneld filmpje aan het uitrollen was. Ze keek nog eens goed ... Vlak ervoor reed een jongen op een motor. Zowel motor als stofwolk leek precies haar kant op te komen. De grond

begon steeds harder te trillen. Yara zakte weer terug achter de rots. Die had een soort deuk waar ze zich als een bolletje zo ver mogelijk in probeerde te duwen. Ze trok haar knieën op en drukte ze stevig tegen haar borst.

Zo bleef ze zitten. Tien seconden. Twintig seconden.

Het getril werd steeds heftiger en veranderde in gejank toen de motor ineens rechts naast haar voorbyschoot. In de zijspiegel van de motor zag ze even de ogen van de jongen. Hij keek haar recht aan.

Toen zag ze niets meer. De stofwolk die over haar heen vloog, bedekte alles. Yara sloot haar ogen en verstopte haar gezicht achter haar handen. De wind rukte aan haar haren en kleren. In het gebulder van de stofwolk hoorde ze rare, piepende geluiden. Waren het dierengeluiden? Yara durfde haar handen niet voor haar gezicht weg te halen. Er leek geen einde aan het gebulder te komen. Ze zat met ingehouden adem en gespannen spieren te wachten. Na een seconde of dertig werd het trillen toch minder en hoorde ze het geluid in de verte wegsterven. Ze wachtte nog even en opende toen voorzichtig haar ogen.

De stofwolk trok verder en verdween in de verte. Ook de grond trilde niet meer. Haar hart ging nog wel als een razende tekeer. Ze ademde eindelijk weer uit en moest een paar flinke teugen lucht nemen om haar ademhaling weer onder controle te krijgen. Toen werd het stil.

Geen getril van de grond. Geen gejank van de motor of vreemde geluiden in de stofwolk. Zelfs het geraas van haar bonkende hart verdween langzaam. Alleen het zachte waaien van de wind was nog hoorbaar.

De stilte duurde maar kort. Yara spitste haar oren, ergens in de verte dacht ze het gejank van de motor weer te horen. Ze keek om zich heen en zag inderdaad aan haar linkerkant een klein stipje steeds groter worden.

Het was de motor. Met gelukkig dit keer geen grote stofwolk achter zich aan. Er spatte wel wat rood zand achter de motor omhoog, maar het was niet te vergelijken met de enorme angstaanjagende rode wolk van daarnet.

De motor kwam snel dichterbij. Hij was duidelijk onderweg naar haar. Yara's hart begon weer harder te kloppen. Ze wist niet zeker of ze veilig was. Als die jongen haar maar geen kwaad wilde doen! Al snel besepte ze dat ze weinig keus had. Vluchten had geen zin, de motor was toch veel sneller dan zij. Ze had ook nergens om naartoe te vluchten. Er zat niks anders op dan de bezoeker af te wachten.

Met grote ogen zag Yara de motor steeds dichterbij komen, tot hij vlak voor haar voeten stopte. De jongen op de motor keek haar met een grijns aan. Ze had al gezien dat hij geen helm droeg, maar nu zag ze pas hoe zijn bruine haren verwilderd alle kanten uit staken. Zijn armen en gezicht waren gebruint door de zon. Hij droeg een donker shirt dat losjes om zijn lijf viel. Het was niet meer zo schoon als het ooit geweest was en er zaten een paar scheuren in. Onder zijn bruine broek droeg hij stevige leren laarzen. De jongen legde zijn armen ontspannen op het stuur van de motor en leunde voorover. Zijn felgroene ogen keken haar nieuwsgierig aan. Yara zag ook dat hij aan zijn rechterpols een leren armband droeg. Ze schatte hem iets ouder dan zij was, een jaar of veertien, vijftien.

‘Zit je lekker daar?’ vroeg hij.

Ze merkte dat ze nog steeds met haar knieën opgetrokken stijf tegen de rots aan zat gedrukt en krabbelde snel overeind.

‘Wat was dat? Die stofwolk?’

‘O, gewoon een zwerm kribben. Vervelend als ze je te pakken krijgen, maar gelukkig ben ik toch sneller en zijn zij niet zo slim.’

Yara voelde zich ook niet zo slim op dit moment. Ze had geen idee wat kribben waren. Maar voor ze het aan de jongen kon vragen, onderbrak hij haar gedachten.

‘Waar kom jij eigenlijk vandaan? En waar ga je naartoe?’ Hij bekeek haar nieuwsgierig van top tot teen, zijn ogen bleven even hangen op haar sneakers. De plotselinge komst van de jongen en de stofwolk hadden Yara’s gedachten voor een moment verzet, maar door zijn vraag stroomde de stress nu terug haar lijf in. De hamster begon weer te rennen.

Het laatste wat ze zich herinnerde, was de verjaardag van haar broertje. Haar opa’s, oma en andere familie waren op visite geweest. Yara was naar de keuken gelopen om de taart te halen. Het volgende moment voelde ze het zachte zand onder haar vingers.

‘Ik weet het niet,’ antwoordde ze. Ze keek om zich heen, wat niet veel nut had, aangezien het landschap de afgelopen minuten niet was veranderd. Ze bevond zich nog steeds in een enorme zandbak van rood zand. ‘Waar ben ik eigenlijk?’

De jongen keek haar berekenend aan.

‘De dichtstbijzijnde stad is Ganor, maar dat is nog een paar uur rijden hiervandaan. Hoe kan het dat je niet weet waar je bent?’

Yara haalde haar schouders op. Zenuwachtig friemelde ze aan haar armbandje. ‘Ik werd hier ineens wakker, maar ik heb geen idee hoe ik hier gekomen ben.’ Haar keel voelde schor en haar stem klonk

vreemd, ver weg. Alsof het niet haar eigen stem was.

‘Oké, andere vraag dan,’ vervolgde hij. ‘Hoe heet je?’

‘Ik heet Yara,’

‘Hoi Yara, ik ben Mex.’ Mex keek achterom, de enorme rode stofwolk was weer verschenen in de verte. ‘Spring maar achterop, dan breng ik je naar Ganor. Het is niet veilig om lang op één plek te blijven hier in de Rode Woestijn.’

Yara aarzelde. Ze keek in de verte naar de angstaanjagende stofwolk die weer langzaam dichterbij kwam. Zonder na te denken hees ze zich achter op de motor. Ze wist niet goed waar ze haar handen moest laten, maar toen de motor met een jankend geluid vooruit-sprong, greep ze Mex toch stevig met beide handen om zijn middel vast.